

Sygn. akt: I C 2141/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marta Burzyńska
Protokolant:	Dorota Głowacka

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko H. O.

o zapłatę

oddala powództwo.

S ę d z i a

Sygn. akt I C 2141/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we w W. wystąpił przeciwko H. O. z powództwem, w którym domagał się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kwoty 4.934,34 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wnosił także o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego. Podnosił, że pozwana oraz (...) Bank S.A. zawarli w dniu 19 czerwca 2007 roku umowę bankową o numerze dłużnika (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną i zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. W dniu 2 kwietnia 2014 roku (...) Bank S.A. i powód zawarli umowę przelewu wierzytelności, na mocy której powód nabył całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwaną. Na zadłużenie pozwanej składa się kwota należności głównej w wysokości 2.568,72 złotych, skapitalizowane odsetki w kwocie 2.365,62 złotych naliczone zgodnie z postanowieniami umowy.

Pozwana H. O. nie stawiała się na rozprawę i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie albowiem przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości.

Zgodnie z art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W myśl zaś art. 340 kpc wyrok wydany w nieobecności pozwanego nie będzie zaoczny, jeżeli pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie. Pozwana H. O. nie stawiała się na rozprawę, nie wносиła o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności, nie złożyła wyjaśnień ani na piśmie, ani ustnie, a zatem zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

Zgodnie z art. 339 § 2 kpc wydając wyrok zaoczny, Sąd przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W ocenie Sądu, twierdzenia powoda zawarte w pozwie, budzą uzasadnione wątpliwości skutkujące oddaleniem powództwa. W świetle przedstawionych przez powoda dokumentów nie sposób bowiem uznać, iż powodowi przysługuje przeciwko pozwanej wierzytelność w wysokości dochodzonej pozwem. Na poparcie swoich twierdzeń powód przedstawił jedynie umowę sprzedaży wierzytelności zawartą w dniu 2 kwietnia 2014 roku z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą we W.(k. 8-11) wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do tej umowy (k. 12), wezwanie do zapłaty (k. 13-14) i wyciąg z własnych ksiąg rachunkowych (k. 7). Dokumenty te nie dowodzą, iż pozwana jest zobowiązana wobec powoda do zapłaty jakiegokolwiek kwoty. Zdaniem Sądu, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 14 listopada 2014 roku podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym nie jest wystarczającym dowodem potwierdzającym istnienie dochodzonej pozwem wierzytelności. Zgodnie z przepisem art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych

w obowiązującym brzmieniu, księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw

i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Obecne brzmienie powołanego przepisu jest wynikiem obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie (...)

w którym Trybunał Konstytucyjny uznał art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku

o funduszach inwestycyjnych, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego

w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 zezm.) oraz za zgodny z art. 20 Konstytucji. W związku z powyższym aktualnie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego winien być traktowany jako dokument prywatny, co oznacza, iż nie stanowi on dowodu zawartych w nim informacji, a jedynie wyjaśnienie stanowiące poparcie stanowiska strony, która je przedłożyła. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana

w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Zważywszy, iż powód nie przedstawił innych dowodów potwierdzających, iż pozwana była dłużnikiem (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. należało uznać, że zachodzą poważne wątpliwości skutkujące oddaleniem powództwa. Z twierdzeń powoda zawartych w pozwie nie wynika bowiem jakiego rodzaju zobowiązanie zaciągnęła pozwana wobec (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W., w jakiej wysokości i na jakich warunkach, co pozwoliłoby ustalić podstawę

prawną jej odpowiedzialności. Domagając się odsetek, powód nie wskazuje ich wysokości, ani podstawy prawnej, twierdząc, iż domaga się odsetek skapitalizowanych wynikających z umowy, której to umowy nie załącza. Okoliczność ta, wskazuje, że sam powód nie orientuje się w charakterze wierzytelności, której dochodzi, co nie pozwala uwzględnić jego powództwa wyłącznie na podstawie jego twierdzeń.

Zgodnie z art. 353 § 1 kodeksu cywilnego zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Wobec faktu, iż nie sposób przyjąć twierdzeń powoda co do istnienia po stronie pozwanej zobowiązania za prawdziwe, na podstawie art. 353 § 1 kodeksu cywilnego i art. 339 i 340 kpc należało powództwo oddalić.

Sędzia